

Arrest

nr. 211 103 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 25 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE, die tevens verschijnt voor de tweede en de derde verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 december 2015 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 juli 2016 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 14

maart 2018, bij arrest nr. 201 059, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2 Op 25 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 20 juni 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*B(...), S(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
B(...), Q(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
+ kinderen
B(...), D(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
B(...), L(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Kosovo
adres: H(...)straat, (...) S(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B(...), Q(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.04.2018 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

1.3 Op 25 april 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die op 20 juni 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht en die telkens luiden als volgt:

*"(...) Naam + voornaam: B(...),(...)
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

De beslissing aangaande de eerste verzoekende partij bevat bijkomend volgend motief: "Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:".

De beslissing aangaande de tweede verzoekende partij heeft tevens betrekking op de op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog minderjarige zoon D. B. van de eerste twee verzoekende partijen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen het gedeelte van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, voeren de verzoekende partijen in een eerste onderdeel onder meer de schending aan van voormeld artikel 9ter en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Verzoekers menen volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing dd. 25.04.2018 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard:

II.2.1.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 9ter Vw., van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de materiële motiveringsplicht, en de manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij, eerste onderdeel, ten onrechte voorhoudt dat verzoeker een vraag tot actualisatie kan hebben ontvangen, minstens in geval van een verzoek tot actualisatie met alle overgemaakte documenten rekening diende te houden en, tweede onderdeel, geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de bereikbaarheid/toegankelijkheid van de concrete medische behandelingen in Kosovo.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

EERSTE ONDERDEEL

Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dat zij verzoekers bij schrijven van 06.04.2018 om een actualisatie van het medische dossier van verzoeker heeft gevraagd. Noch verzoekers, noch hun raadsman hebben evenwel kennis van een dergelijke brief.

Bij fax van 28.03.2018 (stuk 6) maakte de raadsman van verzoeker het medisch attest van 10.09.2018 van Dr. L(...) over. In tegenstelling tot de bewering in het advies van de ambtenaar-geneesheer, was dit dan ook vóór het beweerdelijk versturen van een brief tot actualisatie (van 06.04.2018) (schending van de materiële motiveringsplicht/manifeste beoordelingsfout).

Bovendien is het bevreemdend dat verwerende partij, indien zou worden aangenomen dat zij een verzoek tot actualisatie zou hebben verstuurd bij aangetekende brief van 06.04.2018, al 13 dagen later zou overgaan tot een ongegrondheidsadvies. Bij verzoeken tot actualisatie wordt immers gebruikelijk 4 weken de tijd gegeven om alle relevante medische documenten over te maken (zie stuk 7). In casu hebben verzoeker noch diens raadsman ooit enige brief tot actualisatie gekregen. Nochtans was de gekozen woonplaats sinds het vernietigingsberoep tegen de eerdere ongegrondheidsbeslissing (zie arrest RvV nr. 201 059 van 14.03.2018) bij de raadsman van verzoekers en was verwerende partij op de hoogte wie de raadsman was van verzoekers. Verzoekers weten op dit moment ook niet hoeveel tijd hen was gegeven voor een actualisatie.

Aangezien er geen reactie was op de fax van 28.03.2018 ging verzoeker op 29.04.2018 spontaan over tot het per fax bezorgen van bijkomende medische documenten van de periode november 2015 tot april 2018 (stuk 8).

Bevreemdend genoeg heeft verwerende partij geen rekening gehouden met deze documenten. Indien zij een vraag tot actualisatie heeft gedaan, diende zij hiermee zeker rekening te houden en niet reeds op 25.04.2018 de bestreden beslissing te nemen, nu verzoeker de documenten reeds 23 dagen na de voorgehouden aangetekende zending van 06.04.2018 bezorgde. Het is sowieso weinig redelijk, laat staan zorgvuldig om zo snel de ongegrondheidsbeslissing te nemen en niet de gelegenheid te geven aan verzoekers om alle documenten over te maken.

Uit deze documenten blijkt de huidige medicatie en therapie, alsook de aankoopbewijzen van de medicatie bij de apotheek en dergelijke meer.

Bovendien blijkt uit het medisch attest van psychiater D(...) dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis, waarvoor verzoeker verschillende medicatie inneemt.

Het kan niet worden ontkend dat de documenten dan ook van belang zijn voor de beoordeling van de aanvraag om medische redenen."

3.1.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen hierop het volgende:

"In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat haar nooit werd gevraagd om haar aanvraag te actualiseren.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier nochtans blijkt dat een dergelijk verzoek tot actualisatie per aangetekende post werd toegestuurd aan verzoekers, naar het adres dat in de aanvraag werd opgegeven (H(...)straat (...), te (...) S(...)). Het aangetekend afgiftebewijs dd. 09.04.2018 bevindt zich in het administratief dossier.

Bovendien werd dit verzoek ook toegestuurd aan de advocaat die namens verzoekers de aanvraag had ingediend, m.n. aan mr. F(...) V(...). Het verzendingsbewijs van dit faxbericht bevindt zich eveneens in het administratief dossier.

De kritiek van verzoekende partij, als zou zij niet zijn uitgenodigd om haar aanvraag te actualiseren, mist derhalve feitelijke grondslag.

Verzoekende partij kan ten andere niet dienstig voorhouden dat deze brief naar mr. R(...) V(...) diende te worden verstuurd. Het louter feit dat in het kader van een recente gerechtelijke procedure woonplaatskeuze werd gedaan op het kantooradres van mr. V(...), betekent immers nog niet dat ook in administratieve procedures alle briefwisseling naar hem dient te worden verzonden.

Los van de vraag of verzoekende partij weet had van het verzoek tot actualisatie, dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat de aanvraag opnieuw hangende was, en dit ingevolge het vernietigingsarrest dd. 14.03.2018.

Verweerder wijst ter zake op de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Hieruit vloeit voort dat verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verzoekende partij is zich daar ook van bewust, getuige dienomtrent het feit dat zij 28.03.2018, na de annulatie van de vorige beslissing, een bijkomend medisch attest heeft overgemaakt.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verweten dat hij op 25.04.2018, te weten 5 weken na de betekening van het vernietigingsarrest, is overgegaan tot het nemen van een nieuwe beslissing, op grond van de op dat ogenblik voorliggende stukken.

Verzoekende partij uit nog kritiek op het feit dat niet werd gemotiveerd omtrent haar faxbericht van 29.04.2018, en de daarbij gevoegde stukken.

Deze stukken werden evenwel voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden."

3.1.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Voormeld artikel 9ter luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen ontvankelijk doch ongegrond. Hierbij werd verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-

geneesheer op 19 april 2018 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"(...) NAAM: B(...), Q(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...) op (...)

adres: H(...)straat, (...) (...) S(...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door Mr. B(...) Q(...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.12.2015.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *SMG d.d. 23/11/2015 van Dr. L(...) L(...) (chirurg): stomp abdominaal trauma met darmruptuur waarvoor heekunde (laparotomie)*
- *Verslag spoedopname d.d. 14/11/2015 van Dr. M(...) S(...) (spoedarts): werkongeval met stomp abdominaal trauma*
- *Verslag CT-abdomen d.d. 14/11/2015 van Dr. L(...) V(...) (radioloog): beeld compatibel met darmperforatie*
- *SMG d.d. ?? van Dr. ??*
- *Medisch attest d.d. 17/06/2016 van Dr. L. L(...)*
- *Medisch attest d.d. 05/04/2016 en 19/05/2016 van Dr. P(...) Va(...) (huisarts)*

En van de medische stukken ons overgemaakt na vraag om actualisatie van het medische dossier via aangetekend schrijven d.d. 06/04/2018:

- *Medisch attest d.d. 10/09/2017 van Dr. L. L(...): heekundige geschiedenis na een stomp abdominaal trauma op 14/11/2015*

De gevraagde hospitalisatieverslagen tussen 2015 en 2018, de huidige medicatie/therapie, de aankoopbewijzen van medicatie bij de apotheek tussen 2015 en 2018 werden niet voorgelegd.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weefhoud ik dat het gaat om een 59-jarige man die op 14/11/2015 een werkongeval heeft meegemaakt, waarbij hij in urgentie een kijkoperatie (laparoscopie) moest ondergaan wegens een scheur in de dunne darm, die hersteld werd (rafie).

Op 17/11/2015 werd er een buikoperatie (laparotomie) uitgevoerd wegens een massieve darmobstructie.

Op 30/08/2016 werd een buikwandbreuk (hernia) vastgesteld boven de linker bekkenkam (crista iliaca anterior superior), die op 07/11/2016 heekundig hersteld werd.

Op 09/07/2017 werd een zwelling rond de navel (periumbilicale zwelling) onderzocht (exploratie) en in september 2017 blijft betrokkene klagen van een diffuse last in de buikwand, waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn zware werk uit te voeren. De attesterende chirurg vindt dat een zekere graad van invaliditeit aan betrokkene toegekend moet worden.

Er is volgens het voorliggende medische dossier geen actuele (medicamenteuze) behandeling meer lopende.

Uit het voorliggende medische dossier blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen, noch een medische nood aan mantelzorg en slechts een arbeidsongeschiktheid voor het uitvoeren van zware lichamelijke arbeid.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de status na heekundige interventies in verband met een darmruptuur en buikwandhernia na een werkongeval in 2015 geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. B(...), noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in Kosovo zou zijn.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Kosovo. (...)"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de eerste verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarvan het een integraal deel uitmaakt.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de ambtenaar-geneesheer geheel ten onrechte stelt dat zij bij schrijven van 6 april 2018 om een actualisatie van het medische dossier van de eerste verzoekende partij werden gevraagd, dat zij noch hun raadsman kennis hebben van een dergelijke brief. Zij stellen dat hun raadsman bij fax van 28 maart 2018 het medisch attest van 10 september "2018" van dokter L. overmaakte, en dan ook vóór het beweerdelijk versturen van een brief tot actualisatie van 6 april 2018. De verzoekende partijen geven aan dat het bovendien bevreemdend is dat de ambtenaar-geneesheer, indien zou worden aangenomen dat een verzoek tot actualisatie zou zijn verstuurd bij aangetekende brief van 6 april 2018, al dertien dagen later zou zijn overgaan tot een ongegrondheidsadvies. Zij stellen dat het immers gebruikelijk is vier weken tijd te geven om alle relevante medische documenten over te maken. Zij wijzen erop dat de gekozen woonplaats sinds het vernietigingsberoep tegen de eerdere ongegrondheidsbeslissing bij hun raadsman was en dat de gemachtigde op de hoogte was wie hun raadsman was. Zij besluiten dat zij op het moment van opstellen van het verzoekschrift ook niet weten hoeveel tijd hen was gegeven voor een actualisatie. De verzoekende partijen geven nog aan dat zij op 29 april 2018 spontaan zijn overgegaan tot het per fax bezorgen van bijkomende medische documenten van de periode van november 2015 tot april 2018, omdat er geen reactie was op de fax van 28 maart 2018.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de op 29 april 2018 overgemaakte documenten, en dat hij, indien hij een vraag tot actualisatie heeft gedaan, hiermee zeker rekening diende te houden en niet reeds op 25 april 2018 een beslissing nemen, zeker nu de verzoekende partijen de documenten reeds 23 dagen na de voorgehouden aangetekende zending van 6 april 2018 bezorgden. Zij geven aan dat het sowieso weinig redelijk is, laat staan zorgvuldig, om zo snel de ongegrondheidsbeslissing te nemen en hun niet de gelegenheid te geven om alle documenten over te maken. Zij wijzen op de elementen die blijken uit de betrokken documenten en besluiten dat niet kan worden ontkend dat deze documenten dan ook van belang zijn voor de beoordeling van de aanvraag om medische redenen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 6 april 2018 een schrijven opstelde, wanneer hij verwijst naar de op 28 december 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt dat hij van oordeel is dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om hem toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken. Hij vraagt dat het bijgevoegd medisch attest volledig en leesbaar wordt ingevuld door de behandelende arts en dat het binnen de vier weken wordt overgemaakt aan de medische sectie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt dat dit schrijven op 6 april 2018 per fax werd overgemaakt aan advocaat F. V. en dat een aangetekend schrijven gericht aan de eerste verzoekende partij op 9 april 2018 aan de post werd overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat advocaat R. V. op 28 maart 2018 en op 29 april 2018 medische stukken overmaakte aan de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen terecht aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 april 2018 verkeerdelijk stelt dat het medisch attest van 10 september 2017 van dokter L. werd overgemaakt na vraag om actualisatie van het medische dossier via aangetekend schrijven van 6 april 2018. Het betrokken attest werd blijkens het administratief dossier immers overgemaakt als bijlage bij de fax die advocaat R. V. reeds op 28 maart 2018 verzond naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde inderdaad onzorgvuldig heeft gehandeld door reeds 23 dagen na de voorgehouden aangetekende zending van 6 april 2018 de bestreden beslissing te nemen en de verzoekende partijen niet de gelegenheid te geven om alle documenten over te maken. De Raad wijst er in dit verband op dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer reeds werd opgesteld op 19 april 2018, hetzij slechts dertien dagen respectievelijk tien dagen na het overmaken per fax of per aangetekend schrijven van de vraag tot actualisatie van 6 april 2018, en dat de eerste bestreden beslissing zelf reeds dateert van 25 april 2018, hetzij 19 respectievelijk 16 dagen na voormeld moment. De Raad benadrukt in dit verband dat de gemachtigde zelf een termijn van vier weken toekende aan de verzoekende partijen, en dat de verzoekende partijen op 29 april 2018 en aldus binnen deze termijn nog medische documenten overmaakten, maar dat de gemachtigde zijn eigen termijn niet heeft afgewacht. Het gegeven dat de verzoekende partijen dit schrijven mogelijk niet hebben ontvangen, en dit daargelaten de vraag of dit aan hen of aan de Dienst Vreemdelingenzaken te wijten is, kan aan dit gebrek van de gemachtigde om de eigen termijn af te wachten, geen afbreuk doen. De verwerende

partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partijen wisten of behoorden te weten dat hun aanvraag opnieuw hangende was, en dit ingevolge het vernietigingsarrest van 14 maart 2018, en dat het op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de vreemdelingen toekomt om bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte. De Raad wijst erop dat de overheid op grond van haar zorgvuldigheidsplicht, al ligt de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van voormeld artikel 9ter inderdaad in de eerste plaats bij de betrokken vreemdeling zelf, aan deze vreemdeling de kans moet geven om zijn aanvraag te actualiseren, indien zij geen recente informatie heeft over de (medische toestand van de) vreemdeling over wie zij moet beslissen. Van een zorgvuldig handelende overheid kan in het raam van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook minstens worden verwacht dat zij de vreemdeling, nadat de Raad de beslissing heeft vernietigd waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, na de kennisname van het vernietigingsarrest een redelijke termijn geeft om nieuwe stukken over te maken aangaande diens actuele medische toestand. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde aan de verzoekende partijen wel degelijk een termijn van vier weken heeft toegestaan om hun dossier te actualiseren, maar benadrukt de Raad nogmaals dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies reeds opstelde voor zelfs maar de helft van de betrokken termijn was verstreken en dat de gemachtigde zijn beslissing nam op het moment dat nog meer dan een vierde van de termijn lopende was. Met haar betoog dat de gemachtigde niet kan verweten worden vijf weken na de betekening van het vernietigingsarrest een beslissing te hebben genomen, kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad en kan zij niet voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde zorgvuldig hebben gehandeld. Zij hadden dan ook moeten wachten tot de door de gemachtigde zelf opgelegde termijn van vier weken was afgelopen alvorens hun advies respectievelijk beslissing te nemen. Door dit niet te doen en geen rekening te houden met de stukken die nochtans binnen deze termijn (met name op 29 april 2018) werden overgemaakt, is het medisch advies van 19 april 2018, waarop de bestreden beslissing van 25 april 2018 uitdrukkelijk is gesteund, aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg moet de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, worden vernietigd. Dit advies is immers, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beslissend voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

Deze vaststelling volstaat reeds om de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Ten overvloede gaat de Raad toch bijkomend in op het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het adres waaraan en de advocaat aan wie het verzoek tot actualisatie werd gericht. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat het aangetekend schrijven dat op 9 april 2018 aan de post werd overhandigd, gericht was aan de verzoekende partijen, op het volgende adres: H(...)straat (...) te S. De fax van 6 april 2018 werd gestuurd naar advocaat F. V. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat dit het adres betreft dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben opgegeven en dat het de advocaat betreft die namens de verzoekende partijen deze aanvraag indiende. De relevante aanvraag van 28 december 2015 werd inderdaad ingediend door advocaat F. V., maar het adres van de verzoekende partijen was op dat moment G(...)laan (...) te S. Uit het administratief dossier (met name uit een brief van de gemachtigde aan het auditoraat bij de arbeidsrechtbank) blijkt verder dat het gekende adres van de verzoekende partijen op 21 september 2017 nog steeds het laatstgenoemde adres was, en dat het adres waarnaar de gemachtigde het schrijven van 6 april 2018 stuurde, slechts ter kennis werd gebracht via voormelde fax van 28 maart 2018, waarbij advocaat R. V. een medisch document overmaakte aan de gemachtigde. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat het schrijven aan advocaat R. V. diende te worden verstuurd, zijnde de advocaat die optreedt voor de verzoekende partijen sinds het beroep dat zij op 18 augustus 2016 indienden tegen de vorige beslissing van 19 juli 2016, want dat het louter feit dat in het kader van een *“recente gerechtelijke procedure”* woonplaatskeuze werd gedaan op het kantooradres van advocaat R. V. nog niet betekent dat ook in administratieve procedures alle briefwisseling naar hem dient te worden verzonden. De Raad spreekt zich wat dit laatste argument betreft niet uit in de ene of andere zin, maar stelt wel het volgende vast. Voor het op 9 april 2018 aan de post overgemaakte aangetekend schrijven gericht aan de verzoekende partijen zelf heeft de gemachtigde wel degelijk gebruik gemaakt van de gewijzigde adresgegevens zoals deze blijken uit het schrijven van advocaat R. V. van 28 maart 2018 en baseerde hij zich dus niet op de gegevens zoals die bleken uit de oorspronkelijke aanvraag van 28 december 2015. Voor de fax van 6 april 2018 gericht aan de advocaat van de verzoekende partijen, besliste de gemachtigde zich daarentegen wel te richten tot de oorspronkelijke advocaat F. V. en niet tot de advocaat die blijkens datzelfde schrijven van 28 maart 2018 thans optreedt voor de verzoekende

partijen, met name advocaat R. V. Zelfs als de gemachtigde meende dat geen rekening moest worden gehouden met gewijzigde gegevens zoals die blijken uit de procedure voor de Raad, kan de Raad hoe dan ook slechts vaststellen dat de gemachtigde op een arbitraire en onzorgvuldige wijze is omgegaan met de gegevens die hem minstens sinds 28 maart 2018 bekend waren en aldus van vóór het opstellen en versturen van het verzoek tot actualisatie van 6 april 2018. De verwerende partij kan in deze omstandigheden moeilijk voorhouden dat het feit dat het verzoek tot actualisatie van 6 april 2018 de verzoekende partijen zelf en/of hun huidige advocaat mogelijk niet heeft bereikt, aan de verzoekende partijen en/of hun advocaat te wijten is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste middel behoeven geen verder onderzoek.

In dit verband benadrukt de Raad nog dat de eerste bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij de verblijfsaanvraag *“ontvankelijk doch ongegrond”* wordt verklaard. De aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen werd op eenzelfde ogenblik dan ook onvankelijk en ongegrond verklaard. Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ontvankelijkheid van de aanvraag echter niet ter discussie staat. Zo stelt de eerste bestreden beslissing in haar motivering onder meer uitdrukkelijk: *“Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden”*. Ook in de nota met opmerkingen wordt de ontvankelijkheid van de betrokken aanvraag in het geheel niet betwist. De verwerende partij stelt integendeel zelf uitdrukkelijk dat de eerste bestreden beslissing een ongegrondheidsbeslissing betreft. Er is bijgevolg geen reden om, bij de vaststelling dat het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de ongegrondheid betreft, niet overeenind kan blijven, eveneens vast te stellen dat ook het onderdeel met betrekking tot de ontvankelijkheid zou komen te vervallen. De in de eerste bestreden beslissing vervatte ontvankelijkheidsbeslissing kan dan ook overeenind blijven.

3.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de drie bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“II.2.2 Verzoekers menen volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de respectievelijke bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 25.04.2018 (als accessorium van de beslissing dd. 25.04.2018 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard):

II.2.2.1 Het middel tegen de bevelen bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden van de medische zorgen in het land van herkomst.

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de medische toestand van eerste verzoeker en met name met de ontoegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een grondig onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van medische redenen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 25.04.2018 vormen dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 25.04.2018 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.

Ten overvloede merken verzoekers nog op dat wanneer de beslissing dd. 25.04.2018 die handelt over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen wordt vernietigd, verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter Vw. Verzoekers hebben in dat geval derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Zij hebben ook recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen dan ook vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd."

3.2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geen rekening zou hebben gehouden met de medische toestand van verzoekende partij en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in haar tweede middel volledig voorbij gaat aan het feit dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een medische aandoening, waarvoor verzoekende partij actueel nog wordt behandeld.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een meer grondige evaluatie had moeten doen van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging onbetwistbaar afdoende rekening is gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Daarenboven laat verweerder nog gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om zich bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen nieuw onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, gelet op het onderzoek dat dienaangaande reeds door de arts-adviseur werd gevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat de eerste en de tweede bestreden beslissing terzelfdertijd worden betekend aan de verzoekende partij, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013)

Zie ook:

“Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.” (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend, tezamen met de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. 9/9

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken.

Tevens wijst de Raad erop dat in recente rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) wordt vastgesteld dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven, zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, zonder dat de gemachtigde een nieuwe beslissing dient te nemen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde moet derhalve bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, *in casu* met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de gemachtigde om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, maar later wel, wanneer de gemachtigde effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven, zodat de gemachtigde er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat hij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. De verwerende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich niet zou opdringen.

De verwerende partij stelt echter dat de verzoekende partijen volledig voorbij gaan aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een medische aandoening, waarvoor de eerste verzoekende partij actueel nog behandeld wordt, en dat zij niet dienstig kunnen voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een meer grondige evaluatie had moeten doen van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen nieuw onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, gelet op het onderzoek dat dienaangaande reeds door de ambtenaar-geneesheer werd gevoerd.

Hoger is reeds gebleken dat de verzoekende partijen op 28 september 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden, waarbij zij medische attesten voegden met betrekking tot de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. Vervolgens benadrukt de Raad dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt deze medische stukken in de plaats van de gemachtigde te beoordelen, maar wijst hij erop dat de gemachtigde zelf op de betrokken elementen is ingegaan in zijn beslissing van 25 april 2018 waarin voormelde aanvraag van 28 december 2015 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De Raad heeft echter in het kader van de bespreking van het eerste middel vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies ten onrechte geen rekening heeft gehouden met stukken die na de vernietiging door de Raad op 14 maart 2018 van een eerdere ongegrondheidsbeslissing van 19 juli 2016 ter actualisatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt en dat dit advies en zo ook de beslissing tot ongegrondheid van 25 april 2018 die op dit medisch advies steunde, bijgevolg niet overeind kunnen blijven.

Aangezien de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter moet worden vernietigd, moet deze beslissing geacht worden nooit genomen te zijn geweest. De door de verzoekende partijen naar voren gebrachte elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en de mogelijkheden van medische verzorging in Kosovo werden enkel in de voormelde beslissing van 25 april 2018 beantwoord en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum bevatten zelf geen overwegingen in dit

verband. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden bevelen, omwille van het feit dat de Raad heeft vastgesteld dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden vernietigd, niet kan worden geacht in dit verband een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In deze zin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormeld artikel 3 aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verwerende partij nog aanvoert dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onbetwistbaar afzonderlijke en zelfstandige beslissingen uitmaken, met een eigen motivering in rechte en in feite, herhaalt de Raad dat uit de betrokken bevelen hoe dan ook geen eigen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt, hoewel de gemachtigde wel gehouden is zulk onderzoek door te voeren.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden ongegrondheidsbeslissing en van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is voor voormelde beslissingen zonder voorwerp, en kan voor het overige samen met het beroep tot nietigverklaring worden verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de drie beslissingen van diezelfde gemachtigde van 25 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE